

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **FTV Prima, spol. s r. o.**, zast. Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1. FATEM - TV, a. s.**, zast. Mgr. Mojmírem Náplavou, advokátem se sídlem Krakovská 7, Praha 1, **2. TV Morava, s. r. o.**, **3. GENUS TV, a. s.**, **4. ZAK TV, s. r. o.**, **5. TV LYRA, s. r. o.**, **6. TV Vřídlo, s. r. o.**, osoby 2 až 6 zast. Mgr. Janem Maršálem, advokátem se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2006, č. j. 10 Ca 166/2006 - 139,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 3. 2006, sp. zn. 2006/36/kuc/FAT, č. j. kuc/2885/06. Žalovaná tímto rozhodnutím stanovila podle § 24a odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, na základě stanoviska Českého telekomunikačního úřadu ze dne 5. 10. 2005, č. j. 37086/2005-613, první osobě zúčastněné na řízení (FATEM - TV, a. s.) v rámci licence č. 003/98 ze dne 27. 1. 1998, územní rozsah zemského digitálního vysílání v systému DVB-T pro síť „B“ pro okresy Brno-město, Brno-venkov, Blansko, Břeclav a Vyškov výčtem okresů zcela nebo zčásti pokrytých vysíláním ve smyslu přílohy 1, která je součástí tohoto rozhodnutí.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Nezákonost spatřuje v porušení § 24a zákona č. 231/2001 Sb. Poukazuje na to, že se nejedná o ustanovení příliš kvalitní a že je třeba při jeho aplikaci postupovat obzvláště obezřetně. V daném případě se žalovaná podle toho ustanovení obrátila na Český telekomunikační úřad (dále též „ČTÚ“) se žádostí o poskytnutí stanoviska, avšak ČTÚ sdělil, že v současné době není stanovisko možné poskytnout. Nebyly tak splněny podmínky pro vydání rozhodnutí a řízení mělo být přerušeno do té doby, než bude mít stanovisko k dispozici, stejně jako to žalovaná činila v jiných případech. V této věci však licenci udělila s tím, že je možné vyjít z dříve zasláního stanoviska, které však bylo již půl roku staré, navíc vydané ke zcela jinému účelu a vůbec neodráží problematiku místního vysílání v regionech, které ČTÚ dosud neřešil. V tomto případě jde o vysílání na kmitočtech sdílených se stěžovatelem, kde hrozí nebezpečí kolize signálů. Stěžovatel má proto za to, že takový dokument není stanoviskem ve smyslu citovaného ustanovení zákona č. 231/2001 Sb. Žalovaná navíc ani nemůže posoudit, zda zmíněné stanovisko ČTÚ může být použito ve smyslu § 24a zákona č. 231/2001 Sb., neboť její působnost je dána ve věcech obsahu vysílání a naopak ve věcech technických (což je i tato otázka) má působnost právě ČTÚ. Žalovaná tak překročila meze správního uvážení a porušila zásadu odbornosti veřejné správy. Postup žalované je podle názoru stěžovatele přinejmenším v rozporu se smyslem § 24a zákona č. 231/2001 Sb. Dále stěžovatel namítá, že žalovaná porušila princip rozhodovat podle stejných pravidel a se stejným výsledkem, nacházejí-li se účastníci ve stejných podmínkách, neboť s ostatními žadateli o licenci řízení přerušila s tím, že je třeba vyčkat na konkrétní rozhodnutí ČTÚ, zatímco první osobě zúčastněné licenci udělila. Stěžovatel má zato, že v případě této osoby neexistuje důvod pro jiný postup, neboť jde o provozovatele regionálního vysílání na sdílených kmitočtech a může proto docházet ke změně územního rozsahu a následným kolizím a rušení s ostatními provozovateli. Právě z tohoto důvodu pak žalovaná s ostatními provozovateli řízení přerušila. Žalovaná ve svém rozhodnutí také žádný důvod k odlišnému postupu neuvedla a její rozhodnutí tak neobsahuje dostatečné odůvodnění. Namítá také některé další vady správního řízení - jedná se o nepřezkoumatelnost podmínek volby alternativního petitu, nezaplacení správního poplatku, neposkytnutí dostatečné lhůty k vyjádření a porušení § 20 odst. 5 zákona č. 231/2001 Sb., které namítal již v řízení o žalobě a městský soud je nesprávně posoudil. Navrhuje proto, aby zdejší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná nevyužila možnosti se ke kasační stížnosti vyjádřit.

Osoby zúčastněné na řízení uvedené pod č. 2-6 ve svém společném vyjádření ke kasační stížnosti podpořily názor stěžovatele, že je rozhodnutí žalované nezákonné pro rozpor s § 24a zákona č. 231/2001 Sb., neboť stanovisko ČTÚ, které použila, nebylo vydáno ke konkrétnímu předmětu řízení, nýbrž obecně. Poukazují také na to, že rozhodnutí žalované, vydané bez předchozího stanoviska ČTÚ, může způsobit technické potíže, neboť s ohledem na nedořešený přechod z analogového na digitální vysílání může dojít k vzájemnému rušení jednotlivých provozovatelů regionálního vysílání. Zdůrazňují, že ČTÚ v jiném svém stanovisku oznámil, že není dosud možné vymezit technické prostředky pro regionální vysílání a příslušná stanoviska podle § 24a zákona č. 231/2001 Sb. vydat.

Prvá osoba zúčastněná na řízení s podanou kasační stížností nesouhlasí. Poukázala na to, že stěžovatel v kasační stížnosti nesprávně uvádí, že se v daném správním řízení udělovala licence, což není pravda. Zdůrazňuje také, že se nenacházela se stěžovatelem ani s ostatními žadateli ve stejné situaci, neboť na rozdíl od nich disponovala na daném území

možností vysílat analogově a na tomto území je také možno šířit digitální vysílání. Nesouhlasí ani s tím, že by žalovaná postupovala v rozporu s § 24a zákona č. 231/2001 Sb. Smyslem tohoto ustanovení totiž bylo umožnit digitální vysílání, pokud pro to budou vytvořeny příslušné technické podmínky. Domnívá se také, že stěžovatel vůbec nebyl oprávněn k podání žaloby proti předmětnému rozhodnutí žalované, neboť jeho vydáním nemohl být zasažen ve svých právech. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nezákonné posouzení právní otázky spatřuje ve výkladu § 24a zákona č. 231/2001 Sb., resp. v posouzení stanoviska ČTÚ a vady řízení před správním orgánem shledává v tom, že žalovaná nezacházela s účastníky správního řízení, kteří se nacházeli ve stejné pozici, stejně, neboť řízení se stěžovatelem (a jinými žadateli) přerušila, zatímco první osobě zúčastněné na řízení územní rozsah digitálního vysílání stanovila.

Ze spisu k tomu vyplynulo, že žádostí ze dne 3. 11. 2005 požádala první osoba zúčastněná na řízení o stanovení územního rozsahu zemského digitálního vysílání podle § 24a zákona č. 231/2001 Sb., a to při využití stejných technických prostředků a ve vyjmenovaných okresech, kde provozuje místní televizní vysílání analogové. Jedná se o tzv. regionální okna do vysílání centrálního plnoformátového programu pro regionální a lokální vysílání stěžovatele. Obdobné žádosti, avšak pro jiná území, podali i další žadatelé (mj. osoby zúčastněné na řízení č. 2-6). Žalovaná požádala o stanovisko ČTÚ k žádostem podle § 24a citovaného zákona, který sdělil, že stanovisko poskytnout nemůže, neboť není jasné, ve které ze stávajících sítí elektronických komunikací (sítě A, B, C) bude program šířen. Poukázal také na to, že grafickou podobu výčtu okresů zcela nebo zčásti pokrytých vysíláním sítí A, B, C zaslal žalované již přípisem ze dne 5. 10. 2005. Žalovaná následně vydala rozhodnutí, kterým stanovila první osobě zúčastněné na řízení v rámci její licence územní rozsah zemského digitálního vysílání v systému DVB-T pro síť „B“ pro tam uvedené okresy; jako stanovisko ČTÚ ve smyslu § 24a zákona č. 231/2001 Sb. zde výslovně označila přípis ze dne 5. 10. 2005. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel u městského soudu žalobou.

Dříve, než bude možno přistoupit k hodnocení důvodnosti kasačních námitek, je třeba posoudit, zda byl stěžovatel aktivně legitimován k podání žaloby proti rozhodnutí žalované, neboť to bylo v řízení zpochybňováno a městský soud se touto otázkou obsáhle zabýval. Stěžovatelovo oprávnění však neshledal v § 65 odst. 1 s. ř. s. (*Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, /dále jen "rozhodnutí"/, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*), nýbrž usoudil, že stěžovatel byl oprávněn k podání žaloby podle odst. 2 tohoto ustanovení, podle něhož může podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

V daném případě bylo žalobou napadeno rozhodnutí žalované vydané podle § 24a odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., v rozhodném znění (*Územní rozsah zemského digitálního vysílání Rada stanoví v souladu se stanoviskem Českého telekomunikačního úřadu výčtem*

okresů, popřípadě obvodů hlavního města Prahy zcela anebo zčásti pokrytých vysíláním.), kterým byl prvé osobě zúčastněné na řízení stanoven v rámci její licence územní rozsah zemského digitálního vysílání v systému DVB-T pro síť „B“ pro okresy Brno-město, Brno-venkov, Blansko, Břeclav a Vyškov výčtem okresů zcela nebo zčásti pokrytých vysíláním ve smyslu přílohy 1, která je součástí tohoto rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že tímto rozhodnutím byl prvé osobě zúčastněné na řízení závazně určen územní rozsah digitálního vysílání, což je třeba považovat za určení práva na konkrétním území, byť v rámci stávající licence, digitálně vysílat v systému DVB-T pro síť „B“. Takové rozhodnutí je pak rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je k podání žaloby proti němu aktivně legitimován zejména adresát tohoto rozhodnutí (tj. prvá osoba zúčastněná na řízení), o jehož právu bylo rozhodováno. Toto rozhodnutí není novou licenci ve smyslu § 12 zákona č. 231/2001 Sb. a není ani změnou vydané licence ve smyslu § 21 tohoto zákona, neboť nic nemění na stávajících licenčních podmínkách. Předmětem řízení i rozhodnutí je ovšem vysílání, při němž žadatel sdílí kmitočty se stěžovatelem (žalobcem) a toho také stíhá povinnost mu digitální vysílání v povoleném rozsahu umožnit - je povinen po stanovenou dobu na určeném území svoje vysílání odpojit a umožnit mu tak vysílání. Městský soud také vycházel ze skutečnosti, že v případě, že by žadateli nebyl vymezen tento územní rozsah pro digitální vysílání, pak přesto, že byl v daném územím držitelem licence umožňující mu vysílat analogově, digitálně by tam vysílat nemohl, a to by mohl právě stěžovatel (žalobce) v rámci celoplošného vysílání; učinil však z tohoto zjištění nesprávný závěr, že v takovém případě nejde o dotčení na právech a povinnostech ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Stranou nelze ponechat ani skutečnost, že vysílání má určité územní přesahy, což může vyvolat další střety či technické potíže. Nejen tedy, že žalovaná ve správním řízení se stěžovatelem jako s účastníkem řízení formálně jednala, ale současně předmětem řízení byla žádost, při jejímž vyhovění by materiálně mohlo být zasaženo do jeho práv.

K této otázce lze závěrem poukázat na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, zveřejněné ve Sb. NSS pod č. 906/2006, podle něhož je žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. dána pro všechny případy, kdy se úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, dotýká právní sféry žalobce.

Lze tak uzavřít, že žalobce byl aktivně legitimován k podání žaloby, soud jí projednal a na výsledek nemá vliv skutečnost, že aktivní legitimaci žalobce opíral o § 65 odst. 2 s. ř. s. na místo § 65 odst. 1 s. ř. s.

Nejobsáhlejší stěžovatelova námitka směřuje do nesprávné aplikace § 24a zákona č. 231/2001 Sb., přičemž tuto nesprávnost spatřuje v tom, že žalovaná napadené rozhodnutí nevydala v souladu se stanoviskem ČTÚ, které zmíněné ustanovení vyžaduje, neboť toto stanovisko neměla k dispozici. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalovaná si stanovisko ČTÚ v daném řízení vyžádala, avšak ČTÚ sdělil, že je poskytnout nemůže, neboť není jasné, ve které ze stávajících sítí elektronických komunikací (síť A, B, C) bude program šířen. Poukázal také na to, že grafickou podobu výčtu okresů zcela nebo zčásti pokrytých vysíláním sítí A, B, C zaslal žalované již přípisem ze dne 5. 10. 2005. Žalovaná následně vydala rozhodnutí s tím, že jako stanovisko ČTÚ ve smyslu § 24a zákona č. 231/2001 Sb. zde výslovně označila přípis ze dne 5. 10. 2005.

V daném případě je třeba vyjít ze znění rozhodného ustanovení § 24a odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., které je poměrně strohé a nepožaduje vydání speciálního stanoviska ke každému řízení ani blíže nekonkretizuje obsahové či formální náležitosti nebo dobu vzniku

(aktuálnost) tohoto stanoviska. Stanoviska vydávaná ČTÚ k žádosti žalované jsou pak obecně popsána v § 112 odst. 4 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), v rozhodném znění, který stanoví, že *úřad (ČTÚ) vydává Radě pro rozhlasové a televizní vysílání na její žádost stanoviska, která obsahují diagram využití rádiových kmitočtů pro požadovanou územní oblast rozhlasového nebo televizního vysílání a údaje o případném omezení doby využívání těchto rádiových kmitočtů, jsou-li předem známy. Diagramem se rozumí grafické plošné znázornění předpokládané územní oblasti, ve které je zaručena hranice minimální úrovně chráněné intenzity elektromagnetického pole, stanovené pro příjem rozhlasového nebo televizního vysílání v příslušném kmitočtovém pásmu. Znázornění je provedeno formou uzavřené křivky na katastrální mapě v příslušném měřítku na formátu A4.* S ohledem na práve uvedené a na smysl rozhodnutí podle § 24a zákona č. 231/2001 Sb., kterým je vymezení územního rozsahu zemského digitálního vysílání výčtem okresů, na něž se vztahuje licence žadatele, a které jsou současně pokryty alespoň z části signálem té sítě digitálního vysílání, v níž bude žadatel vysílat, je třeba také posoudit, jak má požadované stanovisko vypadat. Nejvyšší správní soud má zato, že právě ke zjištění území pokrytého příslušným signálem má zmíněné stanovisko ČTÚ sloužit. Za této situace soud neshledal žádné pochybení v postupu žalované, která jako stanovisko ve smyslu § 24a odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. použila stanovisko ČTÚ ze dne 5. 10. 2005, které nebylo vydáno přímo k této věci, ale jednalo se o obecné vyjádření staršího data, které grafickou podobu výčtu okresů České republiky částečně nebo zcela pokrytých požadovaným vysíláním obsahovalo. Shodně s městským soudem je třeba poukázat na to, že stěžovatel neuvedl žádné okolnosti, které by použití tohoto stanoviska mohly vyloučit. Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že žalovaná překročila meze správního uvážení, neboť zmíněné stanovisko ČTÚ v dané věci použila k výslovnému odkazu ČTÚ uvedeném ve vyjádření ze dne 23. 12. 2005.

V dané věci je také třeba přisvědčit prvé osobě na řízení zúčastněné v tom, že se vydáním rozhodnutí podle § 24a zákona č. 231/2001 Sb. neudělují žádné licence a v tomto smyslu je tedy kasační stížnost stěžovatele nepřesně formulovaná.

Pokud jde o námitku, že žalovaná porušila princip rozhodovat podle stejných pravidel a se stejným výsledkem, nacházejí-li se účastníci ve stejných podmínkách, neboť v případě stěžovatele a dalších žadatelů řízení přerušila, zatímco žádosti prvé osoby na řízení zúčastněné vyhověla, tou se zdejší soud zabývat nemohl, neboť se jedná o námitku nepřípustnou. Stěžovatel ji totiž neuplatnil v řízení před městským soudem, ačkoli mu v tom nic nebránilo (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Ve vztahu k obdobnému vyjádření zúčastněných osob 2-6 lze jen připomenout, že mají právo se k věci vyjádřit (§ 34 odst. 2 s. ř. s.), nikoliv vznášet kasační námitky, pokud samy kasační stížnost nepodaly. Nad rámec odůvodnění tohoto rozhodnutí lze jen poznamenat, že pokud v jejich případě bylo řízení přerušeno, ač byly splněny stejné podmínky pro vydání rozhodnutí jako v daném případě, nic jim nebránilo domáhat se vydání rozhodnutí cestou žaloby proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s.

K dalším námitkám, které stěžovatel v kasační stížnosti pouze zmiňuje s tím, že je městský soud nesprávně právně posoudil, je třeba uvést, že stěžovatel žádným způsobem nekonkretizuje a neuvádí, v čem spatřuje ono nesprávné posouzení městského soudu a nebylo tak možné se jimi zabývat, neboť směřují proti rozhodnutí jiného orgánu. Zásadně je totiž třeba, aby stěžovatel každou svoji námitku (ať už se jedná o žalobní bod či důvod kasační stížnosti) konkretizoval a řádně popsal jak po stránce právní tak skutkové, přičemž obecný odkaz na předchozí podání učiněné stěžovatelem v řízení před městským soudem, případně před žalovanou, která mají jeho námitky blíže odůvodnit, nestačí. Nejvyšší správní soud navíc

ve vztahu ke všem takto uplatněným námitkám (tj. týkajícím se volby alternativního petitu, nezaplacení správního poplatku, neposkytnutí dostatečné lhůty k vyjádření a porušení § 20 odst. 5 zákona č. 231/2001 Sb.) považuje za vhodné uvést, že zcela souhlasí se závěry městského soudu obsaženými v napadeném rozsudku a na uvedený rozsudek, resp. jeho dostatečné odůvodnění na str. 10 a 11 odkazuje.

Vzhledem ke všemu uvedenému shledal Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu správným a zákonným a uplatněné důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) ani b) s. ř. s. nezjistil.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 (§ 120) s. ř. s., když stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu